

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Της Θούνης ! διέκοψε ο Φλορεστάν. Θά ήταν τότε ο πατέρας του κόμητος Γοδεφρίδου.

— Αὐτός ο ἴδιος ἀπάντησε ὁ Βρινιδνός κ' ἐξακολούθησε τὴν ἱστορία του. Τὴ στιγμή πού ὁ Παρακέσος ἐτοιμαζόταν νά ἀποσυρθεῖ στό διαμέρισμα, ὅπου τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει, εἶδε νά μπαίνει μέσα στήν αἴθουσα ὁ κόμης Φίλιππος τῆς Θούνης. Εἶχαν ἠσυχάσει κάπως οἱ πόνοι τῆς συζύγου του καί σάν ἀληθινός εὐγενής πού ἦταν ἐρχόταν νά δῇ ἂν μίς ἔλειπε τίποτε. Ὁ Παρακέσος συγχιήθη βαθυά ἀπό τὰ αἰσθήματά του. Μὴ θέλοντας ὅμως ν' ἀνησυχῆσῃ ἀκόμη τὸν κόμητα σὲ μιά τέτοια περίστασι θέλησε νά φύγοι ἀμέσως ἀπὸ τὸν πύργο. Μά ὁ κόμης μόνο πού δὲ θύμωσε, δεῖν τὸ ἔμαθε αὐτό. Σημειώστε δέ, ὅτι δὲν ἤξερε οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξένου του κ' οὔτε κἀν ἐρώτησε σχετικῶς. Ὁ ἀφέντης μου τότε ἔκρινε σωστὸ νά συστηθῆ ἴσως του. Ἀμέσως τότε ὅλ' ἡ εὐγένεια τοῦ κόμητος μετεβλήθη σ' ἓνα βαθύτατο σεβασμό, γιὰτι εἶχε ἀκούσει νά γίνεται λόγος γιὰ τὴν μεγαλοφυΐα τοῦ Παρακέσου. Ἐχαρήθησε καί πάλι τὸν ἀφέντη μου καί τοῦ εἶπε ὅτι θά ἦταν εὐτυχῆς σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰτι τὸν ἐφιλοξένησε μιά νύχτα στὸν πύργο του.

Τὴ στιγμή ἐκείνη μιά θαλαμηπόλος μῆξε μέσα στήν αἴθουσα καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ κόμηςσα εἶχε γεννήσει ἀγόρι. Ἀκούγοντας αὐτό ὁ κόμης ἄρχισε νά κλαίει ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὁ Παρακέσος τὸν συνεχάρη καί τὸν παρεκάλεσε νά φέρεται πρὸς αὐτὸν χωρὶς διατυπώσεις, νά τρέξῃ δηλαδὴ ἀμέσως ἐκεῖ ὅπου ἡ καρδιά του τὸν καλοῦσε. Ὁ κόμης τότε σφιγγοντας τὸ χέρι τοῦ ἀφέντη μου τοῦ εἶπε :

— Ὁ οὐρανὸς σὰς ἔστειλε ἐδῶ ἀπόψε, κύριε. Ἐγὼ νά σὰς κάνω μιά ἐρώτηση καί δὲν θ' ἀγκαλιάσω τὸ πρωτότοκο παιδί μου, πρὶν μοῦ ὑποσχεθῆτε, ὅτι θά μοῦ ἀπαντήσετε σ' αὐτή.

Ὁ Παρακέσος συνωφρυώθηκε ἀμέσως. Κατάλαβε ποιὰ θά ἦταν ἡ ἐρώτησις αὐτή, γιὰτι ἐκτός τῶν ἄλλων ἔθεω εἶτο ὡς περίφημος ἀστρολόγος καί ἐδιόβαζε τὰ μέλλοντα στὰ ἀστρα. Πράγματι ὁ κόμης τοῦ ἐζήτησε νά διαβάσῃ τὸ μέλλον τοῦ νεογέννητου παιδιοῦ του.

— Δὲ μπορῶ νά σὰς ἀρνηθῶ τίποτε, κύριε κόμη, ἀπάντησε ὁ Παρακέσος, ἀλλὰ ἡ συμπάθεια πού τρέφω πρὸς σὰς μοῦ ἐπιβάλλει νά σὰς παρακαλέσω νά σκεφθῆτε καί νά μὴ θελήσετε νά ταραξῆτε τὴ εὐτυχία τῆς νυχτὸς αὐτῆς, μὲ τίς μαντιές μου. Γιὰτι ὅσον εὐτυχῆς καί ἂν μέλλει νά εἶνε ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πάντα θά ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὴ καί δυστυχίες... Τί χρῆσμενεὶ νά τις ξερῇ κανεὶς ἀπὸ πρὶν ;

— Γιὰ νά τις ἀποφύγῃ !

— Ἀλλοίμονο ! δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ κανεὶς ὅτι τοῦ εἶνε γραμμένο στὰ ἀστρα. Πιστέψτε με καί παραιτηθῆτε τῆς ἐπιθυμίας σας, κύριε κόμη. Πολλοὶ ἄνθρωποι μοῦ ἔκαναν τὴν ἴδια, ὅπως καί σεῖς, ἐρώτηση καί κατόπι μετάνιωσαν.

— Ἀδιάφορο ! ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἐμένα θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἐπιμείνω σ' αὐτή.

Ὁ Παρακέσος ἐπεκλήθη τότε κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του τὸ τηλεσκόπιό του, τοὺς διαβήτης του καί τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα του. Ἐπειτα ἀκολούθησε τὸν κόμητα σὲ φιλότερο δῶμα τοῦ πύργου.

Ἐκεῖ, ὁ κόμης τὸν ἄφησε μόνο γιὰ νά κατέβῃ στὰ διαμερίσματα τῆς κομησῆς. Ἐγὼ εἶχα παραμείνει κάτω στήν αἴθουσα ὅπου δὲν ἄργησε νά μὲ πάρῃ ὁ ἦνος κοντὰ στὸ τῆξι. Μά σὲ λίγο τὰ βήματα τοῦ ἀφέντη μου μὲ ζύπνησαν πάλι. Τὸν εἶδα νά κάθεται μπρὸς σὸ τραπέζι, νά παίρνῃ μιά περγαμνὴ καί νά χαράζῃ σ' αὐτὴ ἓνα σωρὸ κύκλους καί σχήματα. Σ' ἓνα τέτατο ξαναγύρισε στήν αἴθουσα κ' ὁ κόμης Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Φαινόταν κατὰ δέκα χρόνια νεώτερος. Πλησίασε τὸν Παρακέσο πού μελετοῦσε τὴν περγαμνὴν του καί χτυπώντας τον ἑλαφρὰ στὸν ὄμο, τὸν ρώτησε :

— Ἐ λοιπόν, δόκτωρ ;

Ὁ σφοδρὸς στραφῆνος καί τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

— Τὰχ χάσει ἐνετέλις ἀπόψε, τοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω τί συμβαίνει μὲ τὰ ἀστρα... Εἶνε κατὶ πού μὲ κάνει νά χάνω τὴν πίστι μου πρὸς αὐτὰ καί ν' ἀρχίζω νά πιστεύω ὅτι ἡ ἀστρολογία δὲν εἶνε ἐπιστήμη, ἀλλὰ ἀγυρτεία.

— Μά τί συμβαίνει τέλος πάντων ; ρώτησε ὁ κόμης τῆς Θούνης

χαμογελώντας.

— Συμβαίνει, ἀπάντησε ὁ ἀφέντης μου, ὅτι τὸ ὄροσκόπιο εἶνε διπλό, ὅτι τὰ ἀστρα μοῦ προλέγουν τὸ μέλλον ὄχι ἐνὸς ἀλλὰ δύο ἀνθρώπων, δύο μέλλοντα ξεχωριστά, ἀντίθετα, ἀντιμαχόμενα...

Ὁ κόμης ἔβγαλε μιά κραυγὴ.

— Το ὄροσκόπιο αὐτὸ ἐξακολούθησε ὁ ἀφέντης μου, μόνο σὲ δίδυμα μπορεῖ νά ἐφαρμοσθῇ, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν ἀποκτῆσατε παρὰ ἓνα μόνο παιδί...

— Μά τὸν Ἅγιο Σταυρό ! τὸν διέκοψε ὁ κόμης. Νὰ ἓνα πράγμα πού μπορεῖ νά κάνει καί τὸν πιὸ ἄπιστο νά πιστῆται σὸ λογομα τῶν ἄστρον. Ὅχι, ὄχι, ἀκριβέ μου δόκτωρ ! Ὁ οὐρανὸς δὲν σὰς ἐγέλασε ! Ὅχι, ἡ ἐπιστήμη σας δὲν εἶνε ἀγυρτεία, εἶνε θαυμασία, θεία !

— Τί θελετε νά πῆτε ;

— Πρὸ ὀλίγου, συνέχισε ὁ κόμης, ὅταν σὰς ἄφησα, ἐπέστρεψα κοντὰ στὴ γυναῖκα μου. Ἀναπαύοταν καί ἦσαν ἄνοιος μέσα στὴν κάμαρή της. Ἄξασνα τὴν ἔπιασαν πάλι πόνοι καί, πρὸς μεγάλη μου χαρὰ γέννησε καί δεύτερο ἀγόρι.

Ὁ κύριος μου σηκώθηκε θλιμένος καί σεαφτικός. Ἀπεναντίας ὁ εὐγενής μοῖλις συγκρατοῦσε τὴ χερὰ του.

— Καί τώρα, φώναξε ὁ κόμης, εἰπεῖθι, χάρις σὸ θαυμάσιο αὐτὸ διπλό ὄροσκόπιο, μπορεῖτε νά διαβάσετε εὐκολὰ τὸ μέλλον τῶν δύο μου κληρονομῶν, ἀνοίχτε τὸ στι μα σας καί πῆστε τὸ μου...

Ὁ Παρακέσος ἄρχισε νά βηματίζει νευρικά καί εἶπε :

— Κύριε κόμη διατάχτε με νά σωπάσω !...

Ὁ κόμης χλώμασε ἀκούγοντάς του, μὲ ἐντούτοις τὸν ἐρώτησε : — Πέστε μου, τί βλέπετε στὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μου ;... Θέλω νά μάθω...

— Βλέπω, ἄρχισε νά λέῃ ὁ Παρακέσος, τὰ τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς τους ἦσχα. Τοῦ ἐνὸς τριάντα χρόνια ἠσυχῆς ἀφαιρίας καί τοῦ ἄλλου τριάντα χρόνια μεγαλείου καί δόξης... Ἐπειτα ὅμως ὅλα γυρομίζονται καί ἐπακολουθεῖ ἡ δυστυχία, ἡ προδοσία, ὁ δῆμος, ἡ ἀτιμία.

— Ἡ ἀτιμία ! ξαναῖε ὁ κόμης Φίλιππος κάνοντας τρία βήματα πίσω.

— Κόμη τῆς Θούνης ! ἐξακολούθησε ὁ Παρακέσος πιάνοντας τον ἀπὸ τὸ χέρι δεικνόντάς του ἓνα σημεῖο ἀπάνω στὴν περγαμνὴν ὅπου εἶχε χαράξει τὸ ὄροσκόπιο ! Πρόσεξε τὸ πρεσβύτερο παιδί σου διὰν φτάσει τριάντα ἐνὸς ἐτους... Πρόσεξε τον γιὰτι αὐτὸς θά γίνῃ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, τῆς καταστροφῆς καί τῆς ἀτιμίας τοῦ οἴκου σου !...

Ὁ κόμης ἔβγαλε τότε μιά τρομερὴν κραυγὴ, ἐνῶ ὁ Παρακέσος ἔσπευδε νά ἐξαφανισθῇ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Βρινιδνός ἔπαψε νά μιλά κ' ἔρριξε ἓνα παράδοξο βλέμμα σὸ Φλορεστάν.

— Καλὰ... ψιθύρισε. Μαντεύω ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία σας ὅτι κατὰβάτες γιὰτι σὰς τὰ λέει αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὁ Φλορεστάν κατάχλωμος τοῦ εἶπε τότε :

— Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἀδέφρα τὰ δίδυμα πού γεννήθηκαν μέσα σὲ μισὴ ὥρα ὁ ἓνας ἦταν ὁ κόμης Γοδεφρίδος καί ὁ ἄλλος...

— Ὁ ἄλλος εἶστε σεῖς.

Ὁ Φλορεστάν τὸ εἶχε μαντέψει αὐτὸ ἀπὸ πρὶν. Ὡστόσο κλονίστηκε συγκορμος. Χαμήλωσε τὰ βλέφαρά του καί τὸ αἷμα του πλημύρισε τὸ πρόσωπό του.

— Ἀπὸ τοὺς δύο μας, ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ μου καί ἐμένα ποὺς παρουσιάστηκε πρῶτος στὸν κόσμο ; ρώτησε τὸ Βρινιδνὸ.

— Ὁ ἀδελφός σας.

Ὁ Φλορεστάν ἀνέπνευσε τότε ἠσυχος καί ρώτησε :

— Ὡστε ὁ Γοδεφρίδος εἶνε ὁ πρεσβύτερος ἐκεῖνος δηλαδὴ πού ὑποδείκνυε ἡ προφητεία τοῦ Παρακέσου ;

— Ὅχι ! ἀπάντησε ὁ Βρινιδνός.

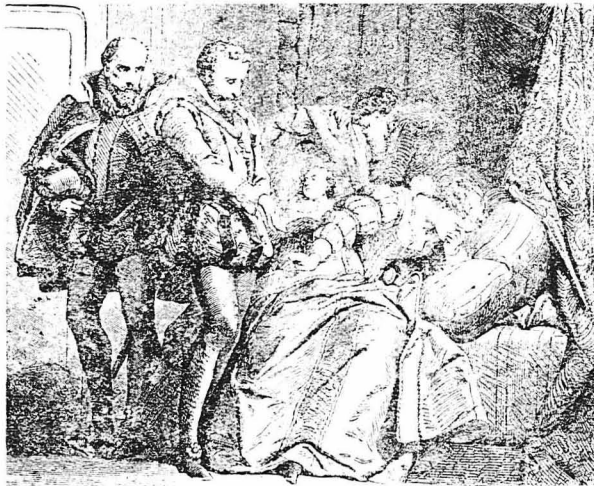
— Γιὰτι ὄχι ;

— Γιὰτι κατὰ τὴ γνώμη τῶν νομικῶν καί τῶν γιαιτρῶν πρεσβύτερος ἀπὸ τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς εἶνε αὐτὸς πού βγαίνει πρῶτος ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας του.

— Μά τότε φώναξε μὲ ἀγωνία ὁ Φλορεστάν.

— Ἀφήστε τις ἐρωτήσεις ! τὸν διέκοψε ὁ Βρινιδνός. Μὴν ἐξαντλεῖτε τις δυνάμεις πού μοῦ ἀπομένουν μὲ μάταιες ἐρωτήσεις... Ἡ ζωὴ μου ὀννεὶ δλοένα καί ἔχω πολλὰ ἀκόμα νά σὰς πῶ. Ἄν θέλετε νά μάθετε, ἀκούστε με...

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ κόμης πήρε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κομησῆς.